

[Ninn-Hansen.]

har socialdemokratiet i hvert fald tydeligt givet udtryk for — at lærlingene skal ind under ungdommens uddannelsesfond, men på den anden side har man nu stillet forslag om, at der skal ydes støtte til hjem, der har unge i samme aldersklasse som lærlingene, nemlig de unge fra 14 til 18 år, der går i 8. og 9. klasserne i folkeskolen eller i de 3 realklasser. Jeg ved ikke, hvor meget man har tænkt over, hvad virkningerne kan blive af, at man på dette tidlige stadium påbegynder støtten til familier, der har børn i skolerne, så springer en række grupper over, bl. a. lærlingene, og vel for en stor del også andre, der går ind i en praktisk uddannelse, og dernæst går op til de grupper, som hele tiden har hørt ind under ungdommens uddannelsesfond. Det virker som en forskelsbehandling, som jeg tror mange har svært ved at acceptere, og derfor synes jeg ikke, at man helt kan have overvejet, hvad det skridt, man her tager, betyder. Jeg synes også, som det ærede medlem hr. Henry Christensen gjorde opmærksom på, at vi her, hvor man opererer med den bistand, der skulle ydes til hjem, der har børn under uddannelse, bevæger os ind på et område, der hører hjemme under skattelovgivningen, nemlig børnetilskudene.

Vi kan fra mit partis side af de grunde, jeg har nævnt, ikke stemme for forslaget om at anvende 4 mill. kr. til hjem, hvis børn går i de nævnte skoleklasser.

Så er der endelig spørgsmålet om forholdet mellem lån og legater. Jeg tror principielt, det har betydning at fastslå, at hvis vi vil have det rigtige ud af ungdommens uddannelsesfond, skal der være tale om en hjælp til at gennemføre studier; men meningen kan ikke være, at det offentlige efterhånden skal betale alt, således at det senere kan få virkninger for dem, der har gennemgået en uddannelse. Det må fortsat være en nødvendig drivfjeder for de unge, der søger en uddannelse, at de igennem uddannelsen har mulighed for at

opnå såvel større indtægter som den store arbejdsglæde, de kan få ved de stillinger, disse uddannelser kan føre til, og hvis det er tilfældet, kan det vel ikke være meningen, at det offentlige skal yde dem alt. Vi vil derfor være betænkelige ved for stærkt at favorisere legaterne på lånenes bekostning.

Det er forskelligt inden for de forskellige grupper, hvad man er interesseret i. Vi havde bl. a. en henvendelse fra de teknikumstuderende i Odense. De er ikke enige med deres landsorganisation, det må jeg med det samme tilføje. Jeg ved jo, at det ærede medlem hr. Morten Lange kun lægger vægt på, hvad organisationerne siger, her hvor vi beskæftiger os med de studerende.

Men de teknikumstuderende i Odense havde ladet foretage en afstemning, hvori havde deltaget, så vidt jeg husker, 700 teknikumstuderende i Odense. Afstemningen drejede sig om, hvorvidt man skulle have lån eller legater — der er tilbudt dem legater — men af de 700 deltagende i afstemningen sagde de 556, at de ønskede lån i stedet for. Det er unge, der på et forholdsvis sent tidspunkt gennemgår en uddannelse, og derfor var de mere interesserede i lån. De legater, de kan få i øjeblikket, bruger de i det store og hele til at betale renterne af de lån, de må optage andre steder; og således kan interesserne jo være forskellige.

Jeg synes også, det havde været rigtigst, om vi, inden vi fuldt ud kender virkningerne af dette lovforslag, havde afholdt os fra at ændre den fordeling, vi hidtil har været enige om. Jeg vil da tro, at den højtærede undervisningsminister også kan have sine betænkeligheder ved, at legatmassen i de første studieår bliver så stor, at mange dermed og af den grund alene føler sig kaldet til at gå ind i et studium; mange, der måske ikke har virkelige tanker om at gennemføre studiet, går til det, fordi de kan få legater på det tidlige tidspunkt, og derfor havde lån måske været bedre.

Må jeg i den forbindelse sige, at vi jo gerne, hvad vi også har tilbudt den højt-